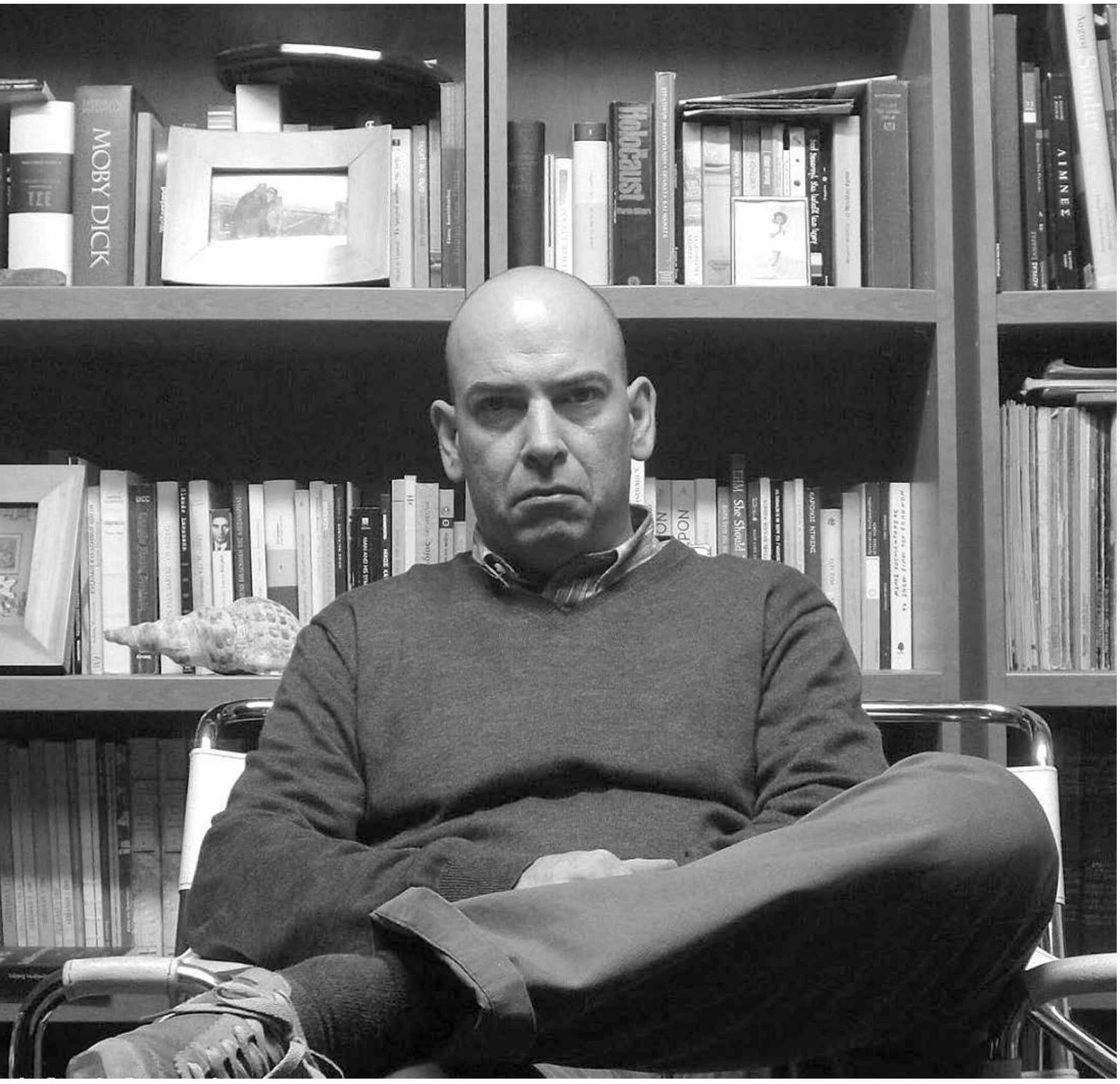

ψιμο αν ξεπεράσεις την κατάθλιψη που σου δημιουργεί.
Ταυτόχρονα όμως δεν έχεις και μια ομήγυρη να συζητήσεις για λογοτεχνία, είσαι μόνος, αυτό είναι άχαρο, μπορεί και να ξεραθείς.
Ευτυχώς που τώρα γύρω από την εφημερίδα «Οδό» δημιουργήσαμε έναν κύκλο 5-6 ατόμων που γράφουμε, συναντιόμαστε και συζητούμε για τη λογοτεχνία».

ΚΚ: Εσύ ο ίδιος, ο συγγραφέας, πώς το «βλέπεις» το βιβλίο σου;
ΗΠ: Χαίρομαι που ορισμένα πράγματα έχουν μπει στο βιβλίο αναπόδραστα και δεν μπορούν να φύγουν πλέον από εκεί.
Το πώς είναι τα σπίτια, το βάρος της λίμνης, ο θάνατος ο οποίος είναι έκδηλος στην Καστοριά, το χειμώνα έχεις πεισιθάνατα αισθήματα.
Το βιβλίο θα μπορούσε να ειδωθεί και ως ένα κατακερματισμένο μυθιστόρημα με έναν αφηγητή που έχει πολλές προσωπικότητες.
Διάλεξα τη μαγεία της πύκνωσης και της ποιητικής του διηγήματος γιατί έτσι μπόρεσα να εστιάσω καλύτερα σε κάθε πρόσωπο.
Γράφοντας αυτό το βιβλίο μ, ενδιέφερε περισσότερο το αν θα το αισθανθεί ο αναγνώστης και όχι αν θα το καταλάβει, πράγμα που ισχύει και στην ποίηση.
Είμαι περήφανος που διέσωσα ένα κομμάτι από την προσωπική μου διαδρομή, κομμάτι το οποίο αναγνωρίζουν και οι Καστοριανοί, ιδιαίτερα οι παλιότεροι.

ΚΚ: Τελικά είναι το γράψιμο ξεκαθάρισμα λογαριασμών, με τον εαυτό μας πρώτα από όλα;
ΗΠ: Δεν ξέρω τι είναι.
Πιστεύω ότι υπάρχει ένας δημιουργικός πυρετός.
Όταν γράφεις είσαι εγωκεντρικός, υπερφίαλος, πέφτεις με τα μούτρα σ, ένα πράγμα που δε σ, αφήνει ήσυχο παρά μόνο όταν τελειώσεις και μετά ούτε ξέρεις γιατί έγραψες ότι έγραψες.
Για μένα είναι κορυφαίο πράγμα αυτό που λέμε λογοτεχνία.
Θέλουν μια εντιμότητα οι λέξεις.
Ένιωσα φοβερά ευάλωτος όταν τελείωσα το βιβλίο μου.
Το βιβλίο είναι μια εκδοχή για το τι συνέβη, οι εκδοχές είναι άπειρες.
Επίσης, το νόημα που δίνουμε σε αυτό που διαβάζουμε έχει να κάνει με την προσωπική προσέγγιση του καθενός μας, με το υπόβαθρο που κουβαλάει ο καθένας στην ανάγνωση, τα πράγματα είναι έτσι όπως τα έλεγε και ο Σεφέρης, έχουν να κάνουν με το τι κουβαλάμε μέσα μας όταν προσεγγίζουμε ένα ποίημα, ένα λογοτεχνικό κείμενο.